

«Επίκαιρο» διήγημα του Β. Αμανατίδη δημοσιεύτηκε στην εφημ. *Tagesspiegel* (Βερολίνο)

«Μπορεί η Ελλάδα να διαχωριστεί από την Ευρώπη με μια καθαρή χειρουργική τομή; Ποιος θα επιζήσει; Μια ελληνική ιστορία για μια δύσκολη ένωση».

Με τίτλο «Ελλάδα και Ευρωπαϊκή Ένωση: μαζί και χώρια» δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα *Tagesspiegel* του Βερολίνου το διήγημα του Βασίλη Αμανατίδη «Σιαμαίοι στη Ζούγκλα». Το διήγημα αυτό κυκλοφόρησε στα γερμανικά από τις εκδόσεις Νεφέλη τον περασμένο Οκτώβρη στη συλλογή (*IHR*) *WEINEN*, σε μετάφραση της Birgit Hildebrand.

Το μικρό αυτό διήγημα γράφτηκε εκτός εμφανούς κρίσης, το 2007, και πρωτοδημοσιεύτηκε στη δεύτερη συλλογή διηγημάτων του Β. Αμανατίδη, με τίτλο *Ο σκύλος της Χάρυβδης* (Καστανιώτης, 2008).

Το δημοσίευμα θα το βρείτε εδώ:

[Griechenland und die Europäische Union: Zusammen getrennt](#)
- Kultur - Tagesspiegel

Lässt sich Griechenland von Europa trennen, mit einem sauberen chirurgischen Schnitt? Wer überlebt? Eine griechische Geschichte über eine schwierige Verbindung.

Ακολουθεί το διήγημα στα ελληνικά:

ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΜΑΝΑΤΙΔΗΣ ΣΙΑΜΑΙΟΙ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Είπα τότε, τέλος λοιπόν με τους τεμαχισμούς και με τις εγχειρήσεις. Αλλά νά που εδώ υπάρχουν δύο έφηβοι σιαμαίοι. Είναι ενωμένοι πίσω, στο κεφάλι. Δεν έχουν κοιταχτεί ποτέ, παρά μόνο με κλεφτές ματιές μέσα από διπλούς καθρέφτες. Σήμερα γίνονται δώδεκα χρονώ.

Αγαπώ μόνο τον έναν απ' τους δύο. Τον άλλον κάνω πως δεν τον γνωρίζω. Κάθε φορά που μπαίνω στο δωμάτιο, δεν του μιλώ του άλλου. Δεν είν' αμάρτημα αυτό. Εκείνος δεν αγαπάει πουλιά, κλείνει τ' αυτιά του στον ήχο τους. Τιτιβίσματα και άλλες χορωδίες πτηνών. Ο δικός μου, όμως, όχι.

Του ηχογραφώ πουλιά για τα γενέθλια και μπαίνω με το μικρό μου i-rod. Κελαηδίσματα πολλών ειδών. Τα καλύτερα είναι τα παπαγαλάκια και όχι τ' αηδόνια. Ειδικά μια συγκεκριμένη ποικιλία: πράσινο σώμα, κιτρινόμαυρα φτερά, κίτρινο κεφάλι. Με γαλάζια ταινία πάνω από το μικρό τους ράμφος. Η γαλάζια ταινία σημαί-

(Ihr) Weinen

VASSILIS AMANATIDIS NEFELI ATHEN 2014

ISBN: 978-960-504-118-2

Σελ. 72, τιμή: € 9,90

Σχήμα: 12,2x20εκ.

Σχεδιασμός βιβλίου: Π. Δουβίτσας

νει ότι είναι αρσενικά. Μια αδιανόητη ομορφιά στο κελήδημα. Νομίζεις, όταν τα ακούς, πως αυτοπυρπολείται η φωνή τους πάνω στο μικρό τους σώμα.

Μόλις μπαίνω στο δωμάτιο και βγάζω από την τσέπη το μικρό μηχανήμα με τους ήχους, κουνιούνται τ' αυτιά του μπρος πίσω με προσμονή. Περιμένει για ν' ακούσει. Συνδέω το μηχανήμα με δύο ηχεία μικρότατα, πολλών ντεσιμπέλ. Ύστερα πατώ το κουμπί και τοποθετώ τους κελαηδισμούς στην ατμόσφαιρα του δωματίου. (Πήγα σε όλα τα πετ-σοπ που βρήκα. Έκανα πως ψάχνω ν' αγοράσω κλουβί. Το ένα μου ξίνιζε, το άλλο μου βρομούσε. Δύσκολος, πολύ δύσκολος πελάτης. Ηχογραφούσα κρυφά τα έγκλειστα παπαγαλάκια – το μηχανηματάκι μέσα στην τσέπη μου, πιστό, θαυματουργό. Μετά, στο σπίτι μου, ήμουν κλεισμένος για βδομάδες. Μοντάριζα τους ήχους.) Ξεχύνονται τώρα στο δωμάτιο των σιαμαίων. Νομίζεις πως απελεύθερα πουλιά γεμίζουν το δωμάτιο. Σε εξωτικό δάσος πέντε επί πέντε. Αόρατο.

«Ακούς;» γυρνώ και λέω στον αγαπημένο μου σιαμαίο. «Όπως μου τις ζήτησες. Άκου καλλίφωνες κραυγούλες. Έτσι θα κρώζουν στην κόλαση τα παραδείσια πτηνά». Ο άλλος, πίσω του, κολλημένος, ζαρώνει τα μούτρα και σηκώνει τα χέρια προς τ' αυτιά του. «Μη», λέει, «μη». Προσπαθεί να καλύψει τους ήχους των πουλιών. «Μη, μη, μη, μη, μη, μη, μη, μη, μη, μη, μη...» Μα ο απαίσιος ήχος του δεν καλύπτει τους εξαίσιους κελαηδισμούς. Ενώνεται μαζί με τους ήχους των πουλιών, αποσύρεται στο βάθος, τους υποτάσσεται, εξαφανίζεται, νικιέται.

Όταν ο αγαπημένος μου σιαμαίος γυρίζει λίγο να με κοιτάξει, είναι δακρυσμένος. Πολύ να γυρίσει το κεφάλι δεν μπορεί. Είναι το κακό κεφάλι του αλλουνού από πίσω, τον βαραίνει. Τον ρωτώ γιατί κλαίει, μου λέει: «Είμαι ευτυχισμένος. Τόσα πουλιά ήρθαν απόψε να μας δουν, επίσκεψη, εμένα και τον αδερφό μου, είμαι λοιπόν ευτυχισμένος». Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση. Πίσω του ο άλλος, λαχανιασμένος, απλώνει το χέρι απρόσκλητος και κλείνει αιφνίδια το κουμπί. Ξαφνικά τα πουλιά παύουν αμέσως. Λες και χίλιες άηχες καραμπίνες. Λες και ανοίξαν πυρ και τα ρίξαν κάτω μονομιάς χίλιες άηχες καραμπίνες. «Τώρα τι το έκανες αυτό;», του λέω. «Τι νομίζεις ότι πέτυχες; Θαρρείς πως είσαι κάποιος; Αν πατήσω το κουμπί, θα αναστηθούν όλα μαζί. Για δεξ», πατάω το κουμπί, ξεχύνονται ξανά τα πουλιά μες στο δωμάτιο.

Γυρνώ τώρα και κοιτώ τον αγαπημένο μου σιαμαίο. Χαμογελά, ακούει κι ευτυχεί. (Οκτώ ώρες συνεχιζόμενων κελαηδισμών περιμένουν τον καλό μου σιαμαίο.) Ο άλλος, πίσω του, κολλημένος, ζαρώνει τα μούτρα του. Βαριανασαίνει, κλείνει τα μάτια. «Μη», λέει. Τεντώνει πίσω στραβά το χέρι του και ακουμπάει τρυφερά το χέρι του αδερφού του.

Τον καλό μου σιαμαίο τον αγαπώ γιατί, όταν τους χωρίσω, θα είναι αυτός που θα σωθεί. Είμαι ο χειρουργός τους.